

[Bording.]

ogsaa i de konservative Blade har givet Udtryk for deres økonomiske Opfattelse ved Nytaarstid, er præget af det samme, nemlig af en betydelig Optimisme, og det glædede mig, at selv det ærede Medlem Hr. Pinstrup, som jo dog er Overpessimisten blandt de danske Landmænd, at selv Overpessimisten ogsaa lod sig rive med af den optimistiske Stemning og gav Udtryk for en saadan Opfattelse i sin Nytaarsartikel forleden, da vi gik ind i Aaret 1929. Jeg ser, at Venstrebladet „Fyens Tidende“, som har refereret den højtærede Statsministers Nytaarstale, har refereret den højtærede Statsminister saaledes, at

„der er økonomisk Fremgang for alle de besiddende erhvervsdrivende“.

Nu har Bladet ganske vist senere rettet det til, at der skulde staa

„betydende Erhverv“,

men jeg forstaaer jo godt, at man har refereret det forkert, for det er nemlig just for de besiddende erhvervsdrivende, og ikke mindst for Landboerne, at der utvivlsomt er en Lysning, en Fremgang i Økonomien, men samtidig maa enhver, der vil foretage den fjerneste Bedømmelse af disse Forhold, indrømme, at for de besiddelsesløse i Landbruget har Vanskelighederne aldrig været større end i Øjeblikket paa Trods af den økonomiske Fremgang, der er for de besiddende ogsaa indenfor Landbruget. Derfor forstaaer jeg meget vel, at man i „Fyens Tidende“ har faaet den Opfattelse, at den højtærede Statsminister har sagt, at der er Fremgang for „de besiddende erhvervsdrivende“, og deri ligger jo, at det ikke gælder for de besiddelsesløse. Derfor føler jeg mig ogsaa overbevist om, at hvis man i Rigsdagen vilde foretage et Arbejde, som gav Genklang ude i Befolkningen, et Arbejde, som der var Interesse for ude i Befolkningen, saa vilde man ikke gøre det ved at gennemføre en Lov som den, vi nu staaer overfor at skulle træffe Afgørelse om, men saa vilde man herhjemme samle sig om at forsøge at skaffe Beskæftigelse og søge at lette de fattiges Byrder i en Tid, hvor man erkender, at der faktisk er Opgang for Erhvervslivet.

Jeg kan til Nød forstaa, at man i en Nedgangsperiode ogsaa falder over de fattigste og siger, at de maa bære deres Part af Byrderne. Men i en Tid, hvor man slaar fast Gang paa Gang ved enhver Lejlighed, at nu er man ude over Trykket, nu er man i Opgangstider, nu ser man Lys forude,

gælder det dog om at sørge for, at de, som i Forvejen er haardest ramt, ogsaa faar en Smule Fordel af det. Det tror jeg vilde vække Genklang ude i Befolkningen; det vilde man være Rigsdagen taknemmelig for. Men hvad er det, man gør? Man gør det modsatte. Jeg tør sige, at de tre Hovedprogrampunkter, som de to Partier, som for Øjeblikket har Magten i den danske Rigsdag med den højtærede Regering i Spidsen, har sat paa Dagsordenen for denne Vinter, gaar i den stik modsatte Retning af det, jeg her har nævnt, og som jeg tror, Befolkningen vilde se hen til med Glæde, hvis det blev gennemført. Det første af de tre Hovedprogrampunkter er jo Forslaget om Amtsskatternes Overvæltning fra de store Godsejere nedad til de mindre bemidlede; det andet Punkt er en Føringelse af Hjælpekassernes Virksomhed; og det tredje er det Lovforslag, vi her behandler, dette Forslag til Tugthuslov, der tilsigter en Føringelse og Ødelæggelse af Arbejdernes Organisationer. Enhver vil forstaa, at om intet af disse tre Hovedpunkter kan det paa nogen Maade siges, at det vil være til Fordel for Smaafolk, Fattigfolk. Tværtimod, alle tre betyder en Væltning Byrderne nedad, og hvis de skal gøre nogen Gavn for nogen, saa bliver det for de bedrestillede, de velhavende i Samfundet. Man samler sig om at ville lette Amtsskatterne for de største Landejendomsbesiddere i en Tid, hvor alle Landmænd er klar over, at Ejendomspriserne er stigende, i en Tid, hvor det jo kommer til at betyde, at de større Landejendomsbesiddere faar en Fordel. I Stedet for at lette Ejendomsskatterne for dem var der mere Grund til at lette Skatterne paa de arbejdsskabte Indtægter. I en Tid, hvor alle indenfor Landbruget og i Landkommunerne erkender, at Landkommunerne har deres Hyre med at skaffe det nødvendige til de arbejdsløse, til Smaafolk i Kommunerne, dér vil man gøre Vilkaarene ringere for dem, dér vil man formindske Mulighederne for at hjælpe dem, der trænger dertil, gennem Hjælpekasserne, dér vil man gøre det vanskeligere for Kommunerne at løse den Opgave, som man hidtil har overladt til Kommunernes Selvstyre at løse gennem Hjælpekasseloven. Endelig vil man i en Tid, hvor Organisationerne selvfølgelig har overordentlig vanskeligt ved at klare sig paa Grund af den tiltagende Arbejdsløshed, gøre Vilkaarene endnu ringere for Organisationerne, dér vil man gøre det fuldkommen umuligt for Organisationerne at arbejde for Fremtiden. Sandheden om Organisationerne er jo den, at hverken Landboerne eller Ar-